

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul X

Tribuna libera pentru unirea Bisericilor fundata in 1955 de
CONSTANTIN DRAGAN

Octombrie 1965 - N. 111

"IN NUMELE LUI CHRISTOS AM PREDICAT DAMENILOR PACEA"

Sosirea la New-York a Sfântului Părinte

Milioane de persoane au salutat în Paul VI, pelerin al păcii pe meleagurile Americii, mesagerul unei mari speranțe: speranța că augustul, inspiratul său cuvânt ar putea inaugura o epocă nouă în raporturile dintre popoare, că ar putea deschide drumuri noi și mai puțin spinoase unui colocviu constructiv între națiuni, care să satisfacă exigența cea mai sinceră și mai profundă a fiecărui om de bun simț, oricărui crez, rase sau națiuni ar aparține: pacea.

Călătoria Sfântului Părinte în America are o semnificație care se armonizează în totul cu învățătura Bisericii și n'are nimic de fațadă cu « pacifismul » comuniștilor sau progresiștilor, chiar al celor catolici. Pacea lui Christos pe care Paul VI o pune ca premiză a progresului și pe care o consideră singura formulă capabilă să rezolve problemele grave care încă chinuesc societatea zilelor noastre, e o pace întemeiată pe presupusuri

Biserica da ieri și de azi a catacumbelor într'un discurs al Papii

« Analogiile reale dintre Biserica ce astăzi suferă, și cu greu poate supraviețui, în țările cu regim totalitar și ateu, și aceea a catacumbelor din antichitate; identitatea motivelor de rezistență de ieri și de azi și a scopurilor persecutorilor din trecut și a celor moderni, « care cu violența fizică și cu greutatea aparatului legal, judiciar și administrativ vor să și impună adevărul propriu și să înăbușe orice manifestare contrară a gândirii »: acestea au fost, pe scurt, concepțiile recentului și energicului discurs pronunțat de Paul VI în catacombele Domitiei din Roma, unde a celebrat o Liturghie în limba latină.

« E dureros să vedem cum în multe țări, pe care noi le stimăm și le iubim totuși, după ce s'a vorbit atâta de libertate și de drepturile poporului, se încearcă azi o sufocare a libertății vieții religioase a poporului și a indivizilor, și se manifestă față de Biserica voința deliberată și speranța negeneroasă de a o face să moară; se împiedecă reînnoirea cadrelor clerului, și așa atât de grav decimate, se face aproape imposibilă exercitarea misiunii și a cărmuirii păstorești, atunci când nu se reușește să se convingă oamenii Bisericii și credincioșii să « colaboreze » cu regimul; se monopolizează toate mijloacele la dispoziția organizației totalitare: mijloacele de presă și instrumentele vieții culturale, școlare, educative și recreative, pentru a simule Bisericii tineretului și pentru a impune acestui tineret verbul marxist » — a spus Papa.

Vorbind apoi despre acțiunea di-

plomatică vaticană față de țările de dincolo de Cortină (și pasagiul acesta al discursului voia să clarifice anumite echivocuri catolicilor care în trecut rămăseseră de multe ori dezorientați de unele atitudini care puteau fi interpretate drept cedări), Papa a spus: « Sfântul Scaun se abține să ridice mai des și mai energic vocea protestând și deplorând anumite situații, și aceasta nu fiindcă realitatea Bisericilor persecutate ar fi ignorată sau neglijată, ci pentru a nu provoca rele și mai mari ».

« Biserica e totuși dispusă să înceapă tratative cinstite și demne, să erte raul care i s'a făcut, să privească mai curând la prezent și la viitor decât la trecutul recent și dureros, dacă natural, ar vedea în persecuțiile săi semne efective de bunăvoință ».

Sfântul Părinte a cerut apoi rugăciuni « care vor fi de mare mângâiere pentru episcopii, preoții, călugării și călugărițele, și pentru toți credincioșii care trăesc — astăzi încă — în suferințe spirituale nemeritate. Va fi pentru ei motiv de îmbărbătare și de speranță să știe că frații romani își amintesc de ei, că se roagă pentru ei; și că neputând face mai mult nu le refuză cel puțin balsamul frățestei solidarități spirituale ».

« Va fi de folos înșii catolicilor, care din mila lui Dumnezeu trăesc în libertate, să-și amintească de catolicii care trăesc în catacombele moderne, și să nu uite cât de tristă e soarta lor, luând aminte că fără vigilență și bună înțelegere o asemenea soartă ar putea deveni comună ».

de înnoire interioară a indivizilor și comunităților. O înnoire care, dezarmând egoismele și visele de putere și de supremație, se traduce într'un concret efort colectiv de a asigura lumii acel echilibru pe care două războaie mondiale n'au reușit să-l dea, ba dimpotrivă l'au, distrus tocmai când începea să ia formă, și aceasta tocmai fiindcă era un echilibru de forțe materiale, conceput cu o mentalitate materialistă.

Pacea pe care Paul VI o propune Națiunilor nu poate, și nu trebuie să se rezolve, în sfera intimă a conștiințelor și în raportul interior cu Dumnezeu. Pornind de la un colocviu atent și încrezător al omului cu Creatorul său, această pace interioară a « omului nou » trebuie dimpotrivă să se extindă și să se reflecte în ordinea temporală a societății omenești și să o permezeze de dreptate și de dragoste. « Fiindcă de dreptate are nevoie lumea », cum a spus în discursul adresat Părinților Conciliului, cu care s'a încheiat marea sa « misiune », Paul VI; de dreptate și de o dragoste operantă, « chiar materială și reală ».

«Pacea nu se poate construi numai cu politica»

« Această dreptate, care reclamă înlăturarea inegalității: dintre clase și dintre națiuni și care, neglijată, constituie amenințarea cea mai gravă pentru pace », și această caritate, această dragoste « mai atentă, mai generoasă », care trebuie să găsească o soluție împotriva mizeriei și a foamei, cum și împotriva atâtor alte rele care încă apasă asupra unei bune părți a societății noastre și care « jignesc legiuni nesfârșite de oameni în demniitatea lor de fii ai lui Dumnezeu », au fost cele două mari motive ale discursului pronunțat de Papă la Națiunile Unite.

« Purtător umil al mesajului » care-i fusese « incredințat de Conciliu », albul pelerin al păcii s'a adresat mai curând inimilor decât rațiunii oamenilor, mai curând conștiinței decât inteligenței lor, într'o lungă, inspirată meditație « purtată în suflet timp de douăzeci de veacuri ». Interpret al adevărului revelat, Paul VI a vorbit la Națiunile Unite cu aceeași căldură, cu aceeași credință cu care, în zorii creștinismului, Petru și Pavel vorbeau mulțimilor însetate de aceeași dreptate, de aceeași dragoste la care aspiră astăzi această nefericită lume a timpului nostru, care rătăcind calea adevărului, s'a rătăcit de sine. A vorbit de pacea « care nu se construiește numai cu politica și cu echilibrul de forță și de interese și care nu se poate obține cu înșelăciunea, cu teroarea », ci « care se sprijină, în primul rând, pe conștiințele noastre, ca rod și expresie a unei transformări personale și a unei înnoiri interioare a omului. Fiindcă spiritul poate salva umanitatea de violență, de forță, de frică ».

« Pacea sufletelor, însă, nu poate fi un dar gratuit. Ea se obține cu bunăvoință, subordonând legii dumnezeiești impulsurile negeneroase ale sufletului, care numai lăsându-se inspirat de dragoste poate găsi în sine imperativul toleranței și ale iubirii de aproapele ».

După ce a lăudat munca aceluia care de douăzeci de ani lucrează pentru pace și care « au dat chiar victime ilustre pentru această cauză », Papa a vorbit despre « misiunea cea mai înaltă a Națiunilor Unite »: « educarea omenirii la pace », și a lăudat inițiativa de a primi în sânul Organizației Națiunilor Unite și populațiile tinere: « Căutați — a spus — să faceți în așa fel încât cei care s'au despărțit de voi să revină, studiați modul de a chema, cu onoare și cu lealitate, la pactul vostru de frăție pe cei care încă nu împărtășesc acest pact ».

După ce a afirmat că « e necesar ca omenirea să pornească cu hotărâre pe drumul promis de Dumnezeu

Urmează în pag. II

Sinodul Episcopal va limita puterea Curiei Romane?

În cursul ceremoniei de deschidere a sesiunii a patra a Conciliului, Sfântul Părinte a anunțat instituirea Sinodului Episcopal, « care-l va ajuta pe Papă în sfânta sa misiune pastorală ».

Organism auxiliar, așadar, chemat să « informeze și să dea sfaturi » și care va putea avea o putere deliberatoare « dacă așa va hotărâ Papa », Sinodul Episcopal va fi constituit din episcopi aleși de Conferințele Episcopale. Algerea aceasta e însă condiționată de aprobarea Papii, care poate numi în Sinod un număr de episcopi nu superior unui procent de 15 la sută din totalul celor aleși.

Constituirea noului organism al Bisericii e prevăzută de un « motu proprio » al lui Paul VI, care poartă numele de « Apostolica sollicitudo » (după primele două cuvinte ale textului).

Nu există, în istoria Bisericii catolice, alte exemple de felul acesta, în afară de « Sinodul roman », instituit în primele timpuri ale creștinismului, și care era compus din episcopi rezidenți la Roma, sau în împrejurimi. Sinodul Roman a avut viață scurtă și jurisdicția sa era limitată, nu privea, adică, întreaga Biserică catolică.

Unul din scopurile fundamentale ale Conciliului Vatican III era valorizarea episcopatului. Încă de la începutul perioadei de pregătire a acestui Conciliu s'a încercat să se ajungă la rezultate concrete în sensul acesta.

În dezbaterile din 8 Noiembrie 1963, în care se discutau problemele episcopatului, cardinalul Giacomo Lercaro propusese creerea unui institut care să amintească vechiul Concistor. Cerând să fie reprezentat în mod autentic în conducerea Bisericii, episcopii așteptau instituirea unui organism electiv cu puteri concrete, care să poată limita influența predominantă a Curiei Romane.

Câteva acte ale lui Ioan XXIII alimentaseră speranțele episcopatului; printre altele trebuie amintită încurajarea activităților Conferinței Episcopale Italiene (CEI) și cererea întririi periodice a unei Conferințe Episcopale a Americii Latine, la Roma.

Instituirea Sinodului Episcopal e desigur o reformă importantă în conducerea Bisericii Catolice. Semnificația sa cea mai importantă trebuie căutată în știrbirea principului autorității absolute, care timp de aproape două mii de ani a susținut Biserica Romei. Nu trebuie, totuși, să se vada în această reformă o cedare — parțială sau totală — a autorității, și nici o limitare a acestei autorități, ci

pur și simplu o chemare a episcopatului să împartă cu Papa — fie chiar cu scopuri exclusiv consultive — răspunderile autorității pe care episcopii proclamă că trebuie să o exercite întrucât « succesori ai Apostolilor ».

Creerea acestui organism, care îi face să participe la cărmuirea Bisericii, va fi suficient pentru a satisface așteptările și cererile episcopilor? se întreabă observatorii. Episcopii apreciază semnificația profund inovatoare a actului papal, dar critică poziția de prevalență și de exclusivitate a Curiei Romane. O judecată definitivă asupra acestei situații se va putea formula numai atunci când se vor cunoaște modalitățile și limitele reformei Curiei, anunțată de Paul VI în discursul din 21 Septembrie 1963.

În raporturile Curiei cu noul organism creat de Paul VI, poziția Sinodului Episcopal e de substanțială supuneră, și aceasta nu numai fiindcă funcțiile sale vor fi numai « de ajutor », cum a precizat Papa, ci și fiindcă membrii săi vor fi înoșiți în ajunul fiecărei sesiuni, și vor fi deci noi în mediul Vaticanului, care e sediul permanent al Sinodului, în timp ce cardinalii curiali fac parte « pe viață » din acest mediu, și în virtutea acestei prerogative vor fi în măsură să influențeze activitatea membrilor Sinodului.

Apoi, rolul Sinodului nu e instituționalizat: funcțiile sale vor fi de fiecare dată indicate de Papă, căruia îi revine dreptul de convocare, oricâte ori ar considera oportună întrunirea reprezentanților episcopatului. Faptul că Papa are dreptul să approve sau să refuze alegerile făcute de Conferințele Episcopale reduce considerabil prerogativele acestor Conferințe naționale sau plurinaționale, al căror prestigiu e totuși mărit de această participare la conducerea Bisericii.

Un aspect hotărât pozitiv al acestui Sinod Episcopal e faptul că episcopii membri sunt chemați să ofere Papii « știri precise asupra vieții interne a Bisericii și asupra acțiunii sale în lume ». Cu aceasta episcopii primesc, individual și colectiv, răspunderi mai directe în « colocviul » lor cu Papa.

În sensul acesta ar putea fi acceptată definiția de *Consiliu permanent* propusă pentru Sinodul Episcopal. Dar limitele sale rămân aceleași, și consistă într'o funcționalitate regulată exclusiv de voința Papii, fără puteri concrete de inițiativă pentru Episcopi.

Observer

«Conferințe de consultare» vor preceda promulgarea documentelor pontificale

Sfântul Părinte Paul VI a anunțat de curând că înțelege să ceară părerea episcopilor, prin președinții Conferințelor Episcopale, asupra câtorva teme care fac obiectul documentelor pontificale ce așteaptă să fie promulgate.

Anunțul acesta lasă să se întrevedă voința lui Paul VI de a valoriza consultarea cu episcopii, prevăzută de documentul Apostolica Sollicitudo, și aceasta încă înainte de constituirea formală a Sinodului Episcopal. Va fi vorba de o adevărată « Conferință de consultare » presădată de Papă, cu participarea președinților Conferințelor Episcopale, care vor trebui să exprime individual părerile episcopilor din circumscripțiile proprii asupra proble-

melor în studiu. Părerile exprimate de către episcopi nu vor lega în nici un fel, însă, hotărârile Papii, de oarece Sinodul Episcopal este exclusiv un organism de consultare.

Temele asupra cărora Papa înțelege să-i consulte pe președinții Conferințelor Episcopale au și fost comunicate celor interesați, dar nici o indiscreție n'a filtrat în legătură cu natura lor. Ținând însă seamă de temele în fază de elaborare, e probabil că ele privesc instituirea diaconatului, disciplina căsătorilor mixte, noile norme asupra controlului nașterilor și, după unii observatori, reforma și internaționalizarea Curiei Romane, de care s'a ocupat o comisie specială.

Papa la New York

(Urmează din pag. 1)

a oamenilor de bună voință», Papa a spus: «Dacă vreți să fiți cu adevărat frați, lăsați să cadă din mâinile voastre armele. Nu se poate iubi cu arme ucigătoare în pumn. Armele, în special acelea teribile pe care vi le-a dat știința modernă, încă înainte de a produce victime și ruine fac să ia naștere în suflete vise rele, alimentează sentimente rele, crează neîncredere și dau loc la hotărâri triste; ele necesită cheltuieli enorme, țin pe loc proiectele de solidaritate și de muncă utilă, falsifică psihologia popoarelor. Atâta timp cât omul va rămâne creatura vieții internaționale, fără să treabuiască să se recurgă la arme; acesta e un scop dintre cele mai nobile și aceasta așteaptă de la voi popoarele. Voi trebuie să găsiți soluția aceasta. Crească încrederea în sine a acestei instituții, crească autoritatea sa și scopul, e de crezut, va fi atins. Vă vor fi recunoscutoare populațiile, ușurate de apăsătoare cheltuieli pentru înarmare, și eliberate de coșmarul războiului mereu iminent, care le deformează psihologia».

După ce a amintit propunerea făcută la Bombay «de a dăruii popoarelor în proces de dezvoltare cel puțin o parte din economiile realizate cu reducerea cheltuielilor pentru înarmare», Papa a spus: «Voi nu vă mulțumiți să înlesniți coexistența și conviețuirea între diferitele Națiuni pe care le reprezentați; faceți un pas mare înainte, un pas pe care noi îl lăudăm fără rezerve și pe care îl sprijinim: voi promovați colaborarea frățească între popoare. Aici se instaurează un sistem de solidaritate în virtutea căruia finalitățile civile cele mai înalte primesc sprijinul concord și ordonat al întregii familii a popoarelor pentru binele comun și pentru binele individual. Acesta e aspectul cel mai frumos al Națiunilor Unite».

Papa a relevat apoi că «aici se proclamă drepturile și datorile fundamentale ale omului, demnitatea sa, și mai presus de orice, libertatea religioasă, sacralitatea omului. Fiindcă e vorba, în primul rând, de viața omului; și viața omului e sacră: nimeni nu poate îndrăzni să atenteze la ea, s'o jignească. Respectul vieții, chiar în cece privește marea problemă

a natalității, trebuie să-și aibă aici profesiunea sa cea mai înaltă, apărarea cea mai rațională: voi trebuie să faceți în așa fel încât pâinea pentru masa umanității să abunde, și nu să favorizați un artificial control al nașterilor, pentru a micșora numărul comensurilor la hanchetul vieții».

Dar nu e vorba numai de nutrirea celor înfometați: trebuie asigurată fiecărui om o viață conformă demnității sale. E tocmai cece voi vă străduiți să faceți».

Papa și-a încheiat discursul spunând: «Într'un cuvânt clădirea civilizației moderne trebuie să se sprijine pe principii spirituale, în măsură nu numai să o susțină; ci s'o ilumineze și s'o însuflețească. Si pentru ca așa să fie aceste principii indispensabile de înțelepciune superioară, ele nu pot să nu se întemeieze pe credința în Dumnezeu. În Dumnezeu necunoscut lor, aceloră care fără să-și dea seama îl aveau aproape, așa cum se întâmplă cu atâția oameni ai veacului nostru. Pentru noi, în orice caz, și pentru câți primesc în sufletul lor revelația pe care Christos ne-a făcut-o despre sine, e Dumnezeu viu, Tatăl tuturor oamenilor».

Aceasta au fost, în rezumat, principiile expuse de Paul VI în discursul său: teme isvorâte din etica multiseculară a Bisericii și care sunt valabile pentru toți locuitorii pământului; teme în parte deja tratate, dar încă nu rezolvate de Națiunile Unite. «Pentru a ajunge la soluții trebuie să mergem mereu înainte, și să nu dați cu nici un preț înapoi». Si pentru a nu da înapoi trebuie distrușe cauzele neînțelegerilor și ale urei: dușmanii păcii se numesc «orgoliu, prestigiu, colonialism, rașism, nedreptate socială».

Un mesaj de o asemenea sinceritate nu putea fi pronunțat de nici o altă putere pământească; un mesaj exprimat cu simplitate evanghelică: idei și cuvinte al căror drum trece prin bunătațe, prin dragoste.

Cine ar putea spune cum și când mesajul acesta, atât de plin de iubire de oameni, va schimba cursul evenimentelor pământești? Un lucru, însă, e sigur: Paul VI n'a semănat în zădăr sămânța bună a păcii, care într'o zi tot va trebui să încoletească. E o speranță pe care ne-o dă ecoul acestui discurs în rândurile membrilor Națiunilor Unite, în sufletele americanilor, în lumea întreagă. Fiindcă Paul VI a știut să se facă — cu simplitate, cu umiltate — interpretul sufletului universal.

Concilium Ecumenic Vatican II a intrat in faza finala

În 14 Septembrie, zi a Înălțării Sfintei Cruci, Sanctitatea sa Paul VI a inaugurat, cu o solemnitate în totul identică aceloră care au deschis precedentele sesiuni conciliare, a patra — și, cum a precizat într'o conferință de presă Episcopul Berlinului, cardinalul Doepfner, ultima etapă a Conciliului Ecumenic Vatican al doilea. O etapă hotărâtoare pentru bilanțul acestui Conciliu convocat pentru «întinerirea structurilor Bisericii» și pentru deschiderea unui dialog ecumenic cu celelalte confesiuni creștine și cu societatea zilelor noastre.

Solemnitatea inaugurării acestei ultime sesiuni a Conciliului a fost precedată de o Liturghie concelebrată de Papă împreună cu 26 episcopi și cardinali care, reprezentând 13 națiuni, simbolizau ecumenicitatea și universalitatea Bisericii.

Cu «întronarea» Evangheliei a început partea a doua a ceremoniei, adică inaugurarea propriu zisă a actualei sesiuni.

Urmat de episcopii și cardinalii concelebranți, Sfântul Părinte a depus Evanghelia, reprezentând simbolic prezența lui Christos în Conciliu, pe un mic tron instalat în centrul aulii conciliare: același care a fost folosit și pentru primul Conciliu Vatican.

Dupa «întronarea» Evangheliei Papa a intonat primele note ale imnului «Veni Creator Spiritus» reluat în cor de Părinții Conciliului și de cantorii Basilicii Vaticane: era invocarea solemnă a coborării Duhului Sfânt asupra celor 2500 părinți ai Conciliului chemați să stabilească punctele esențiale și normele noului «dialog» cu lumea de azi. Fiindcă în centrul dezbaterii acestei ultime sesiuni a Vaticanului al doilea, stă, în afară de alte scheme în parte dezbătute în precedentele sesiuni, faimoasa «Schemă XIII» care, punând pe tapet probleme mari și urgente ale Bisericii în raporturile ei cu societatea actuală, polarizează atenția și interesul general. Dar schema XIII, care va pune bazele unei autentice «magna Charta» de reconciliere a Bisericii cu lumea progresului, nu este, cum spuneam, singura care face obiectul acestei sesiuni.

Părinții Conciliului sunt chemați

să discute schemele privitoare la «libertatea religiei», la activitatea misionară, la «viața și misiunea preoților», la «Divina Revelație», la «Apostolatul laicilor», la «Datoriile păstoriști ale Episcopilor», la «Inoieria vieții religioase» și la «Educația creștină a tineretului», și, natural, declarația privitoare la atitudinea Bisericii catolice față de religiile ne-creștine, în care e cuprins și capitolul rezervat creștinilor. Sunt scheme care, ca întreaga structură a acestui Conciliu, caută o integrare a tuturor valorilor pozitive, astăzi împrăștiate, evitând aspectele negative izolate (și izolante) pentru a se putea ajunge la o sinteză constructivă și durabilă între spiritual și temporal. Cu finalitățile sale ecumenice și pastorale Conciliul Vatican al doilea va căuta și în această ultimă sesiune — care se va încheia în preajma Crăciunului — să realizeze ceea ce unitate în diversitate, care a caracterizat eforturile precedentele sesiuni; va căuta să pună bazele unui «limbaj comun» între Biserica și lumea modernă, și să asigure Bisericii o viață religioasă autentică și o nouă metodologie a apostolatului.

Dar, ca să revenim la cronica solemnității din Sfântul Petru: după ce episcopii care iau parte pentru prima oară la Conciliu au pronunțat în cor «Profesiunea de Credință» stabilită pentru Biserica lui Christos de Conciliul de la Niceea, a urmat tradiționalul «act de asculta» față de Papă.

Apoi Sfântul Părinte și-a pronunțat discursul. Un lung discurs pastoral centrul pe concepția dragostei, și a unității Bisericii.

«Întreprindere grandioasă acest Conciliu! — a exclamat Papa. Bucure-se sufletele noastre de această celebrare atât de solemnă și de ordonată a unității Bisericii văzute, unitate de care ne-am bucurat nu numai privind-o în exterior, ci în interioritatea ei spirituală, și aceasta grație cunoașterii reciproce pe care ne-a înlesnit-o, și grație convorbirilor intense, rugăciunii în comun și schimbului de idei care ne-au îngăduit să profesăm și să promovăm aceea unitate mistică lăsată de Christos Apostolilor săi, moștenire prețioasă și îndemn sublim al său».

Chemând apoi Părinții Conciliului

la acel «schimb de dragoste» în spiritul căruia să se împlinească și să se exprime semnificația și eficacitatea acestui Conciliu, Sfântul Părinte a spus: «Dragostea reciprocă și iubirea de oameni e cea care trebuie să ne stimuleze și să ne călăuzească spre adevărurile pe care înțelegem să le punem în lumină, așa cum trebuie să ne călăuzească în planurile noastre de acțiune».

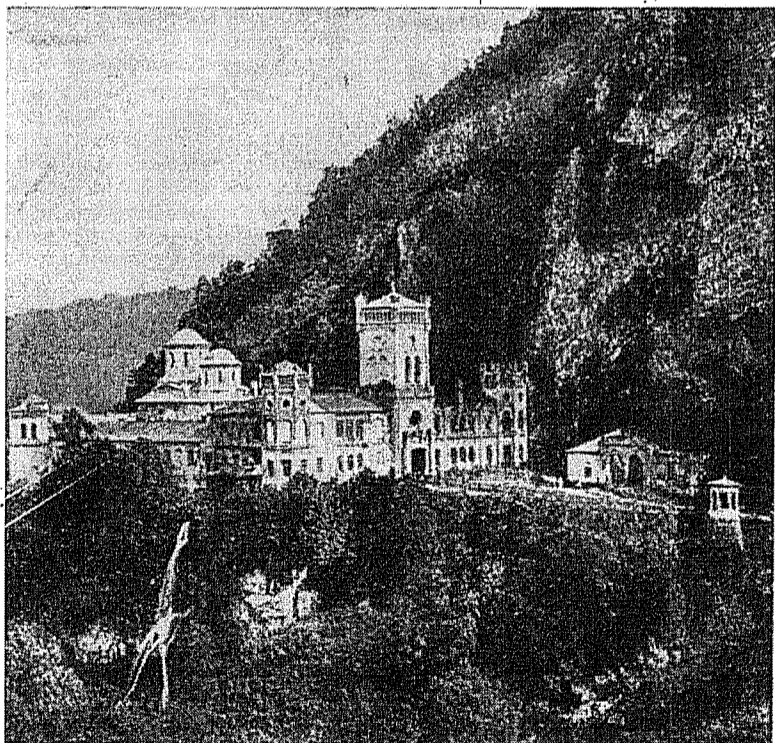
Noi trebuie să imprimăm acestui Conciliu marca unui autentic act de dragoste, mare și triplu — a spus Papa; un act de dragoste față de Dumnezeu, față de Biserica și față de omenirea întreagă.

«Fiindcă Conciliul se înscrie în realitatea lumii contemporane ca cea mai înaltă, cea mai luminoasă și cea mai umană dintre afirmările unei religii sublime pe care omul n'a inventat-o ci care i-a fost revelată de Dumnezeu. Vorbind apoi despre poziția Bisericii în lume, Papa a spus: «Biserica în lume e în slujba tuturor popoarelor; ea trebuie să-l mărturisească și să-l facă prezent tuturor pe Christos, indivizibil ca și nașterii, cât mai generos cu putință; fiindcă aceasta e misiunea ei. Biserica e aducătoare de dragoste, e lăcrătoare a păcii, a păcii adevărate, și ea repetă cu Christos: «Am venit să aduc focul pe pământ»».

Evitând orice anticipare în legătură cu schemele de care se va ocupa această sesiune a Conciliului, Sfântul Părinte a subliniat încă odată spiritul cu care problemele cele mai dure vor fi înfruntate de Părinții Conciliului: spirit de dragoste, de bunătațe, chiar când e vorba de cei care astăzi persecută Biserica.

La sfârșitul discursului Sfântul Părinte a anunțat înstituirea unui «Sinod episcopal» ales de Conferințele Episcopale și cu aprobarea Papii. Sinodul episcopal va fi convocat de Suveranul Pontif, oricâteori ajutorul și părerea sa se va face necesară pentru rezolvarea problemelor și necesităților Bisericii.

În sfârșit, câteva cuvinte despre apropiata sa vizită la Națiunile Unite și invocarea binecuvântării cerești asupra tuturor aceloră care într'un fel sau altul contribuie la desfășurarea acestei ultime sesiuni a Conciliului, binecuvântare, ca totdeauna extinsă «urbis et orbi».

Mănăstirea Iisusana

«Proces Episcopului»

Publicul a fost de curând chemat să se substitute judecătorului unui imaginat tribunal insediat pe scena unui teatru din Roma, pentru a se pronunța asupra acțiunii lui Pius XII cu privire la nașism și la problema evreiască. Pier Luigi La Terza, autorul dramei reprezentate, care se intitulează «Processo al Vescovo» și care, în structura unei dezbateri publice repune pe tapet polemica suscitată de piesa lui Hochhuth, «Vicarul», a împins exigența obiectivității până acolo încât a chemat publicul să notărească dacă Pius XII e, sau nu

«vinovat» în fața istoriei. Cu rezultatul că la prima reprezentare Episcopul lui La Terza a fost condamnat, cu 79 de voturi contra 70.

O experiență, hotărât nefelică, în care spectatorul nu știe ce să critice mai întâi: neutralitatea autorului, care dă textului nesiguranță și crează, prin aceasta, echivocuri, sau intențiile scandalistice ale acestuia, care a crezut necesar să-și așezeze «opera» cu o bună doză de trivialități de cel mai prost gust provincial pe care realitatea dramatică evocată nu reușește s'o neutralizeze.

miscellanea

Un regulament special, care va intra imediat în vigoare și care a și fost aprobat de Sfântul Părinte, pune limite severe împrumuturilor operelor de artă al căror proprietar e Sfântul Seacu, fie că ele s'ar afla în hotarele Statului Vatican, fie că s'ar afla în imobilele pontificale pe teritoriul italian, sau în basilicile extraterritoriale, ca de exemplu cea de la Loreto.

Singurele opere de artă, sau culegeri de documente de interes istoric sau artistic, care în viitor vor putea fi cedate temporar pentru expoziții sau pentru motive de studiu cu caracter religios sunt acelea «provenind din actele de liberalitate inter vivos o mortis causa». Posibilitatea unui împrumut, însă, va putea fi luată în considerație numai în cazul când colecțiile cerute s'ar afla în afara Cetății Vaticanului.

Decretul interzice în mod categoric și exportarea temporară a unor opere ca «Pietatea» lui Michelangelo, actualmente în Statele Unite. Textul regulamentului justifică această interdicție a exportării operelor de artă subliniind că deplasarea acestor opere, fie chiar în perimetrul Romei, le-ar putea fi dăunătoare. De aceea e interzis împrumutul, sub orice titlu, a tuturor colecțiilor artistice și arheologice pontificale, multe dintre care sunt «esențiale pentru fisionomia tradițională a Vaticanului».

Un grup de 30 de călugărițe, reprezentând ordine religioase din lu-

mea întreagă, au asistat de curând la un «défilé» de modă în saloanele unui mare hotel din Roma unde au fost prezentate trei modele de îmbrăcăminte monahală feminină desemnate, două de creatorul de modă Cristian Gian și unul de celebrele «Sorelle Fontana».

De problema simplificării și «practicizării» îmbrăcămintei călugărițelor se va ocupa probabil și Conciliul. Exemplu al «défilé» a fost precedat de laborioase contacte și consultări între conducătoarele ordinelor și consurorile lor, invitate să specifice, prin chestionare speciale, care erau modificările considerate necesare pentru adaptarea îmbrăcămintei lor, rămasă neschimbată de veacuri, la exigențele vieții dinamice de azi. E necesară această revoluție — au fost întrebată câteva călugărițe, la sfârșitul defileului — sau trebuie secundată evoluția naturală? Răspunsul a fost, la unanimitate, acesta: mai multă practicitate, în deplin respect pentru tradiție.

Si iață o știre care e de sperat că va da de gândit susținătorilor «dialogului» cu orice preț cu marxștii ateți.

Campania împotriva religiei, în special împotriva religiei ortodoxe, s'a intensificat considerabil, în ultimul timp, în Uniunea Sovietică. De curând a fost închis marele seminar de la Lutsk, în Ucraina. Din 1959 și până azi numărul seminarilor ortodoxe tolerate în URSS a fost redus de la nouă la trei. Cifra e ridicolă, dacă

se calculează că populația credincioasă și practicăntă, în Rusia, se ridică la cel puțin patruzeci de milioane.

Multe parohii ai fost părăsite din lipsă de preoți, și multe altele sunt oficiale numai saltuar.

Zilele trecute, apoi, a sosit în Occident un nou, dramatic apel al călugăriților de la mănăstirea din Potociaev. Potociaev e unul din sanctuarele mariane cele mai importante, jintă a numeroase pelerinaje. De ani autoritățile locale nu mai știu ce să facă pentru a împiedeca pelerinii să asiste la slujbele religioase. Poliția face erupție în fiecare moment în dormitoarele pelerinilor și în chiliile călugărițelor, supunându-i pe unii și pe alții la percheziții umilitoare, confiscând o-

bicte personale și de cult, și snopind în bătăi pe cei care încearcă să-i reziste. Cu asemenea metode numărul călugăriților a scăzut de la 150 la 25. Dar pelerinii continuă să frecventeze sanctuarul, deși știu prea bine că vor trebui să înfrunte o adevărată persecuție. Recidiviștii sunt deadreptul internați în balamucul local.